

Amanda Aizpuriete

○ ○ ○

Mēs divas un jaunas nācām no upes
Caur vasaras nakti
Un uz lieveņa apstājāmies.
Manas draudzenes bērns gulēja ratiņos
Plaši atvērlām acīm,
Mierīgs kā nakts,
Vēl tālu no vārdiem, bet zvaigznēm
Tik divaini tuvu.
Mēs bijām divas un jaunas, un tikai
Viena no mums bija māte.
Tonakt aizgāju peldēties vēlreiz.
Gudrā upe ar sievietes vārdu
Mierinot glāstīja mani, bet skumjas —
Tāpat kā zvaigžņu atspulgi — neplūda projām.

○ ○ ○

Ne ar sapni, ne ar mieru
Tumsa negrib mani aizskart.
Pa nakti kā pa jumta kori
Skrienu ledainajā gaisā.

Kāpēc tu tur lejā klusē
Lampas zaļā gaismas lokā?
Lūdzu, nosauc mani vārdā,
Lai varu iekrist tumsai rokas.

• • •

Pa manu slēpju sliedēm slepus atslidējis,
pār manu plecu raugies ugunī.
Es redzu: liesmas tevi sveicina
kā savējo. Kā mani nesveicina.
Man miesa — brūngans, skumji kūstošs sniegs,
un tava tuvība par karstu
šai mūžā ledainā. Es redzu: liesmas
tevi pretī pasniedzas — caur mani.

• • •

Es apskaužu to sievieti,
kuru mani pilnmēness sastop.
to sievieti ar tavu elpu matos.
Es apskaužu viņu par vieglo gaitu,
par dzīvi bez pagātnes
un tumšo dāļļu, kuru viņa
no jūsu pēdējās tikšanās nes.

○ ○ ○

Viens vējam līdzīgs vārds — un sākas īstenība.
Nu iesim mēnessdārzā pāsēdēt
Un visus jautājumus, kuri garšo
Pēc atbildēm, tur izbarosim zvirbuļiem.

Viens vējam līdzīgs vārds — un mēnessdārzā
Jau piepilsētas rudens.
Vismīklainākais gadalaiks un dzīveslaiks.
Nav jāsteidz uzminēt. Šeit sākas īstenība.

• • •

Kaija meitenē pārdzims.
Atmini viņas vārdu.
Uzmini viņas vētru.
Gaidi viņu kā svētkus.

Viņa nenovecos.
Viņa būs tikai uz mirkli —
no viļņa uz vilni lecot,
no rīta uz rītu dzirkstot.

Būs viņai zaļas acis
un kleita balta,
un varbūt viņa tev sacīs,
ka dzīve šai krastā par saltu.

Es tev apsolu kaiju,
kas meitenē pārvērtīsies,
lidos tur, kur es gāju —
un mūžs tad tev kļūs par isu.

